

אף עֲרֵשֵׁנוּ רַעֲנָנָה: יוֹ קָרוֹת בְּתֵינוּ אֲרָזִים רַהֲיִטְנוּ בְּרוֹתִים:

זהר שיר השירים

נפסקה התחברות של שניהם לעולם, יחדו יופיעו ויחדו חונים, לא מתרחקים זה מזאת ולא נפרשים זה מזאת, ולפיכך כתוב ונהר יוצא מעדן, יוצא תמיד ואינו פוסק, זה שכתוב (ישעי' נח) וכמוצא מים אשר לא יכובו מימיו, ולפיכך כתוב רעיתי, ברצון של אחוה חונים באחדות השלימות, אבל כאן נקראת כלה, שכאשר בא המלך להתחבר עמה היא כלה, ככלה היא באה ממש, ולכך ב' תיקונים של בחינת נקבה מפרש שלמה, תקון הראשון בלשון נסתר, לפי שהיא נסתרת, ותקון השני מפרש יותר ולא בהסתר כל כך, ואחר כך תולה כל שבח השכינה בהאם שלמעלה, שכתוב אחת היא לאמה ברה היא ליולדתה, ומפני שאותה האם היא המעטרת לכלם, ורצון היו"ד לא נפסק ממנה לעולם, לכך ניתן ברשותה כל החירות של עבדים, כל החירות של כלם, כל החירות המביאה מהילה לחוטאים לטהר לכלם, שנאמר (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם וגו', ונאמר (ויקרא כה) וקדשתם את שנת החמישים שנה וגו' יובל היא, מהו יובל, כמו שכתוב (ירמי' יז) ועל יובל ישלח שרשיו, בשביל נהר ההוא שבא ונמשך יוצא ובא תמיד ואינו פוסק: (זהר חלק ג-רצ):

בית של הכל, שכתוב (משלי כד) בחכמה יבנה בית, וכתוב (תהלים קד) כלם בחכמה עשית, ה' הראשונה זו ספירת בינה ונקראת אם, חכמה ההיא לא נתגלה ואינו נודע במקומו, ומשנתחבר בהאם נרמוז בהאם, וה' אלו נקראים שני בנים בן ובת שנתעטרים מן האם, ובשעה שהאם מנקת לשני הבנים בן ובת שהן זה נקראת תבונה, לפי שהכל נכלל באותן האותיות ב"ן וב"ת, הכל כלל אחד וזהו תבונה, בינה היינו בן יה, אב ואם שהם יה ובן שהוא ו' ביניהם, בספרו של רב המנונא סבא מובא, כי שלמה המלך תקון הראשון שהיה מגלה ואמר הַנֶּדָּ יָפָה רַעֲיִתִי, מאותה אם העליונה הוא שאמר, ובתקון השני נקראת כלה שהיא השכינה שלמה, ואלה האומרים ששני התיקונים לזאת השכינה שלמה נאמרים, לא כן, כי ה' הראשונה לא נקראת כלה, רק ה' האחרונה נקראת כלה לזמנים ידועים, שהרי הרבה זמנים יש שהמלך אינו מתחבר עמה ומרוחק ממנה [כט] ועל אותו הזמן נאמר (ויקרא יח) ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב, וכאשר השכינה נטהרת והמלך יחפץ להתחבר עמה, אז נקראת כלה, ככלה ממש היא באה, אבל ביהוד אם העליונה ההיא לא

זו הזהר

מעשיהם בתשובה ותפלה וצדקה מעבירים אותו מן הקדושה, וזה הענין שהשכינה נטהר, ונעשה יחוד קב"ה ושכינתה להשפיע אליה די שפע מכל טוב לישראל.

כט. כי מחמת חטאי ישראל יש כח לסמא"ל הטמא לקרב אליה לנמוע ולהחשיך אור הקדוש הנשפע אליה מן התפארת עלמא דכורא, וזהו שכתבו ורגנן מפריד אלוף: וכאשר ישראל מטיבים